

UNA NOVA VIDA

Em dic Henry, tinc 17 anys i estic avorrit de viure en aquesta illa. No hi tinc amics i en vull fer. Aquesta és la meva història:

Un dia de març em vaig plantar davant dels meus pares i els vaig dir que volia marxar de casa perquè volia conèixer el món, volia conèixer gent, volia fer amics per primera vegada. En aquella illa no hi tenia res, no tenia cap companyia, ni entenia què feia allí sol.

Els em van entendre molt bé i hi van estar d'acord. Així que vaig fer les maletes, em vaig acomiadar d'ells i vaig marxar amb un gust amarg a la boca.

El meu primer destí va ser Nova York, allí vaig estar amb "Los Vengadores". Era tot molt diferent de casa: edificis immensos i altíssims, amb les parets transparents i finestres per tots el costats. Vaig descobrir que es desplaçaven amb cotxes i que en cada vehicle es podia viatjar amb més de dos persones.

Però, allí no em vaig sentir còmode del tot. Encara que em tractaven molt bé: em quedava a dormir a les nits, si feia falta, les propostes que vaig fer-los per atrapar els criminals els agradaven molt i em feien sentir útil...Però sentia que encara estava sol, aquell no era el meu lloc.

I un dia els vaig dir

- Capità, podria parlar amb tu?
- Sí, que et passa?- Va dir estranyat.
- Emmm...Mira...- Vaig començar a dir
- Si us plau, seu. - Va dir mentre m'oferia la cadira.
- D'acord. Emmmm... doncs...mira...M'ha agradat molt treballar amb tots vosaltres, però no em sento del tot a gust.- vaig dir-li amb la veu tremolosa.
- No et sents a gust? Podem fer algun canvi- Va dir estranyat.

- No, senyor, no!
- Doncs què et passa?- Em va preguntar
- No sé com explicar-li que m'agradaria marxar. Sense ofendre, m'agradat molt l'estança aquí, però m'agradaria conèixer més amics de la meva edat, aquesta és la raó principal perquè vaig marxar de casa meva.
- T'entenc, i et deixo marxar lliurement a buscar amics- Va somriure el Capità.
- Gràcies, de debò, gràcies!- Vaig exclamar.

Després ens vam xocar la mà, em vaig acomiadar de de tots i vaig marxar.

A les 2 setmanes vaig arribar a una nova ciutat, es deia "Buenos Aires" estava a Argentina. Era molt diferent a Nova York, fins i tot, en la meva opinió, més bonica i amb molt encant.

Mentre passejava pels amples carrers, va començar a ploure, així que vaig aixoplugar-me sota d'un arbre i llavors va passar una noia i va relliscar. Però abans que caigués al fang la vaig agafar amb força evitant que caigués.

- Estàs bé?- Li vaig dir preocupat.
- Sí. Per sort m'has agafat a temps
- Com et dius?- Li vaig preguntar
- Violetta. I tu?
- Henry- Li vaig contestar una mica tímid.
- Millor que torni a casa, el meu pare deu estar preocupat.- va dir nerviosa mentre mirava el rellotge
- Podria venir amb tu? Només fins que pari de ploure, després ja buscaré un lloc per quedar-me. He arribat avui i no sé ben bé on anar.
- No tens casa? - Em va preguntar ella estranyada.

- Sí, vull dir no, aquí no. Soc nou a la ciutat.- li vaig respondre.
- Ah!...Em...Doncs...Sí. Et pots quedar.

Quan vam arribar a casa seva em va presentar al seu pare, el German. Al vespre mentre fèiem el sopar vam parlar una mica.

- I la teva mare?- li vaig preguntar
- Va morir en un accident. Jo tenia 5 anys.- Va dir trista
- Ho sento!- Vaig dir jo baixant el cap.
- No, tranquil està tot bé.- Va dir ella.- D'això ja fa molts anys i ho tinc assumit.

Quan va parar de ploure li vaig dir:

- Mira, ja ha parat de ploure, ara me n'he d'anar.
- Si vols et pots quedar aquí, amb nosaltres- Va dir el seu pare.
- Em...Moltes gràcies, però no voldria ser una molèstia- li vaig dir al Germán.
- Sí, no pateixis, li diré a l'Olga que prepari una habitació.

L'endemà Violetta i jo vam anar a l'Studio, l'escola de música on anava a aprendre, i em va presentar als seus amics: el Maxi, la Francesca i la Camila. A continuació vam estar parlant per si jo també em volia inscriure a l'Studio:

- Però si jo no soc artista!- Vaig dir jo
- Com que no? Toques la guitarra i jo t'he escoltat cantar- va exclamar Violetta.
- Em... D'acord, ho provaré- Vaig contestar amb cara de vergonya.
- Sí!- va celebrar la Francesca
- No et preocupis, nosaltres t'ajudarem- Em va encoratjar la Camila.- Compta amb nosaltres.

La setmana vinent... vaig fer les audicions per entrar, vaig haver de cantar una cançó amb instrument i fer una prova de ball. A l'acabar la prova em van donar la notícia: l'endemà començaria les classes! quins nervis!

Així que aquell indret on vaig arribar gairebé per casualitat, va ser el lloc on em vaig sentir útil, realitzat i amb gent amb qui compartia gustos i interessos. Eren com de la família, la meva segona família.

Ja han passat molts mesos des que vaig marxar de la nostra illa, però no me n'he oblidat dels meus pares, els que em van entendre i em van obrir les portes per buscar el que realment necessitava, així que un dia d'aquest hauré de tornar a casa, a visitar-los i agrair-los tot el que he aconseguit gràcies a que em van deixar marxar.